

Arrest

nr. 105 299 van 19 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 7 maart 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 19 februari 2013 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13*quater*), aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. DANNEELS, die *loco* advocaat P. CHARPENTIER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 november 2011 diende verzoeker een asielaanvraag in.

Op 25 mei 2012 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort het CGVS) een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming. Hiertegen diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op 1 juni 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke integratie een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Op 18 oktober 2012 bevestigde de Raad bij arrest nr. 90 006 deze beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming en verwierp het beroep.

Op 19 februari 2013 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 19 februari 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke integratie een beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag.

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Overwegende dat

betrokkene op 07.11.2011 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; hem echter op 25.05.2012 zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS); betrokkene op 28.06.2012 schorsend beroep aantekende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW), waar op 22.10.2012 de beslissing van het CGVS bevestigd werd; betrokkene op 19.02.2013 een tweede asielaanvraag indiende, waaruit blijkt dat hij niet naar zijn land van herkomst is teruggekeerd; betrokkene hierbij stelt dat hij niet naar Tsjetsjenië kan terugkeren, aangezien zijn problemen, zoals uiteengezet gedurende zijn eerste asielaanvraag, nog steeds actueel zijn; betrokkene deze beweringen echter niet weet te staven met enig begin van bewijs; er bovendien reeds gedurende de eerste asielaanvraag van betrokkene, door de Belgische asielinstanties, geen geloof kon gehecht worden aan de vluchtmotieven van betrokkene; de verklaringen van betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag niet van die aard zijn dat ze deze appreciatie kunnen wijzigen; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.”

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn eerste middel de schending aan van artikel 1 en volgende van de Conventie van Genève, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motiveringsplicht van administratieve bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet die een motiveringsplicht oplegt betreffende de administratieve beslissingen “van het CGVS”.

In zijn tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM).

Verzoeker licht zijn eerste middel toe als volgt:

« La décision refuse de réexaminer la situation du requérant au regard du droit d'asile au motif qu'il n'aurait pas invoqué d'élément nouveau justifiant de revoir sa situation.

Or, il est avéré de par certains rapports d'organismes internationaux, que la situation en Tchétchénie est réellement dramatique et que le sort des personnes de retour de l'étranger y est particulièrement périlleux. C'est ainsi que l'on peut lire, dans un rapport de l'OSAR date du 12.09.2011, consacré à la situation dans le Caucase du nord et en particulier à la Tchétchénie, au Daghestan et à l'Ingouchie, page 18-19, que :

« Les personnes de retour de l'étranger sont particulièrement menacées. En Tchétchénie, elles sont généralement tout de suite arrêtées, interrogées et éventuellement torturées ».

Le requérant est le frère de A. K., qui réside actuellement rue des Gueux, 12, 6870 SAINT-HUBERT.

Dans une décision prise par le Conseil du Contentieux des Etrangers concernant ce dernier, datée du 15.01.2013, arrêt n° 95.196, on peut lire que :

«Le Conseil ne peut ignorer que dans une autre affaire impliquant des ressortissants russes d'origine tchéchène, un document essentiel pour l'appréciation du bien fondé des demandes d'asile introduites par les demandeurs provenant de cette région, a été déposé (arrêt n° 84.073...) ledit document consiste en un rapport de l'OSAR date du 12.11.2011 et incite à se poser la question de savoir si le seul fait d'être un demandeur d'asile débouté tchéchène suffit à fonder une crainte de persécution ou à justifier un risque réel d'atteinte grave ».

Le Conseil a estimé, dans ce dossier, devoir annuler la décision du CGRA et lui renvoyer le dossier. Il est évident que des indications provenant d'organismes internationaux qui font apparaître des risques très importants pour l'intégrité physique et la liberté des personnes déboutées de leur demande d'asile doit être pris en considération.

En effet, il résulte, à l'évidence de la Convention de Genève, que si, systématiquement, les personnes rapatriées sont l'objet de discrimination, de menaces, d'atteinte à leur liberté, voire à leur intégrité physique, le statut de réfugié doit leur être accordé.

Il ne serait pas conforme à cette Convention et son esprit de rejeter une nouvelle demande d'asile, alors que l'on dispose actuellement d'informations précises émanant d'un organisme dont le sérieux n'est pas contestable et qui fait apparaître des risques importants pour la vie et la liberté des personnes faisant l'objet d'un rapatriement en Tchétchénie.

Certes, le requérant n'a pas pu faire état de ce rapport qu'il ne connaissait pas, mais cela est tout à fait compréhensible puisque tout candidat réfugié est une personne fragile qui n'a, évidemment pas, accès à internet et aux informations données par les organismes internationaux.

La Convention de Genève fait une obligation aux autorités amenées à apprécier la demande d'asile de l'informer de la manière la plus large possible (sic) les risques qu'encourent les personnes déboutées, si elles devaient être contraintes de regagner leur pays d'origine.

Il y a donc lieu d'annuler la décision, en considérant qu'elle n'est pas valablement motivée et qu'elle viole, à l'évidence, la Convention de Genève. »

Verzoeker licht zijn tweede middel toe als volgt:

« Il ne fait aucun doute que si un Etat prenait la responsabilité de renvoyer une personne, déboutée de son droit d'asile, vers un pays ou, selon certains rapports, de telles personnes sont «généralement tout de suite arrêtées, interrogées et éventuellement torturées », il encourrait la condamnation de la Cour Européenne des Droits de l'Homme.

Le risque élevé de traitements inhumains ou dégradants dans le pays ou l'on est rapatrié suffit, à l'évidence, à considérer que le pays d'accueil où la demande d'asile est introduite, se rend coupable d'une violation grave au regard de la Convention Européenne des Droits de l'Homme, en prenant l'initiative d'un rapatriement dont les conséquences pourraient être dramatiques tant pour la liberté que l'intégrité physique de la personne concernée.

Il convient donc de conclure à la violation de l'art 3. »

Aangaande de opgeworpen schending van artikel 1 "en volgende" van "de" Conventie van Genève merkt de Raad vooreerst op dat er verscheidene Conventies van Genève bestaan, zodat niet duidelijk is welke Conventie van Genève door verzoeker wordt bedoeld. Aangenomen dat het zou gaan over de Conventie van Genève met betrekking tot de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, weze het opgemerkt dat verzoeker lijkt voorbij te gaan aan het feit dat de bestreden beslissing een weigering tot in overwegingname van een nieuwe asielaanvraag betreft, waarbij de bevoegdheid van de staatssecretaris in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet beperkt is tot het nagegaan of de aanvrager nieuwe gegevens heeft aangebracht in vergelijking met een eerdere asielaanvraag. De gemachtigde van de staatssecretaris doet in de bestreden beslissing dan ook geen uitspraak over de al dan niet toekenning van de vluchtelingenstatus of van de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker, en mag dit overigens ook niet doen.

In zoverre het de bedoeling is van de verzoeker om aan de Raad te vragen om zich uit te spreken over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, wijst de Raad erop dat hij in het kader van huidige procedure, zijnde een beroep tot nietigverklaring, enkel uitspraak doet aangaande de wettigheid van de bestreden beslissing en dat het de Raad geenszins toekomt om uitspraak te doen over de al dan niet toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

Voorts blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat het CGVS aan de verzoeker de hoedanigheid van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd en dat de Raad het beroep tegen deze beslissing van het CGVS heeft verworpen bij arrest nr. 90 006. Het komt niet aan de verzoeker toe om middels huidig verzoekschrift een nieuw beroep in te stellen tegen deze eerdere beslissingen. De Raad kan *in casu* enkel nagaan of de verweerder zijn beslissing tot weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag al dan niet op een kennelijk onredelijke wijze heeft genomen.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd.

Deze bepaling impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat de redenen op grond waarvan de beslissing is genomen duidelijk aangegeven zijn. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu wordt niet betwist dat de bestreden beslissing onderworpen is aan de formele motiveringsplicht. Verzoeker stelt dat de beslissing niet geldig is gemotiveerd.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Uit de hierboven weergegeven bewoordingen van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat de gegevens die in het raam van een meervoudige asielaanvraag worden voorgelegd:

- nieuw moeten zijn, *i.e.* niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, *i.e.* ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet;
- cumulatief aanwezig moeten zijn

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet.

In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken de volgende verklaring heeft afgelegd aangaande de nieuwe elementen die hij aanbrengt voor de nieuwe aanvraag: *“Mijn moeder, broer en twee zussen zijn in België. Ik kan niet terugkeren naar Tsjetsjenië omdat ik weet dat ik daar problemen heb. Ik heb daar niemand meer die me nieuwe documenten of nieuwe informatie kan bezorgen.”*

Verweerder kon dan ook terecht vaststellen dat verzoeker stelt dat zijn problemen, behandeld in de eerste asielaanvraag nog actueel zijn maar deze niet weet te staven met enig begin van bewijs. Verzoeker verklaart immers zelf niet bij machte te zijn om nieuwe documenten of nieuwe informatie voor te leggen.

Hieruit blijkt dan ook dat verzoeker geen nieuw gegeven heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar een rapport van OSAR van 12 september 2011. Hierbij weze opgemerkt dat uit de verklaringen van verzoeker voor verweerder, bij het indienen van de asielaanvraag, blijkt dat verzoeker niet alleen niet verwezen heeft naar dit rapport maar tevens dat hij in het geheel niet de minste indicatie heeft gegeven dat hij in geval van terugkeer als uitgeprocedeerde asielzoeker het risico loopt op een arrestatie, ondervraging of foltering. Hij beperkt zijn verklaringen tot het feit dat hij niet kan terugkeren naar Tsjetsjenië omdat hij weet dat hij daar problemen heeft. In het annulatiecontentieux moet de Raad zich voor de beoordeling van het afdoende karakter van de motivatie plaatsen op het ogenblik waarop verweerder de bestreden beslissing heeft genomen (*ex tunc* beoordeling). Zoals gesteld, nergens blijkt dat verzoeker dit rapport aan verweerder voor de bestreden beslissing heeft voorgelegd of er zelfs maar naar heeft verwezen. Dit rapport kan dus, enkel al om deze redenen, niet als een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet worden aangenomen. Waar verzoeker stelt dat het evident is dat hij niet op de hoogte was van het rapport aangezien van kandidaat-vluchtelingen niet kan verwacht worden dat zij toegang hebben tot internet en de informatie van internationale organisaties, kan dit niet als verschoningsgrond worden aanvaard daar hij in zijn verklaringen ook geen indicatie heeft gegeven in de lijn van de inhoud van het rapport.

Waar verzoeker erop wijst dat “de” Conventie van Genève de autoriteiten verplicht een zo ruim mogelijk onderzoek te doen in het kader van de asielaanvraag naar de risico’s in geval van uitwijzing van uitgeprocedeerde asielzoekers, merkt de Raad op dat opnieuw niet werd geduid over welke Conventie van Genève het gaat. Waar de Raad enkel kan vermoeden dat verzoeker doelt op de plicht van de autoriteiten om een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen in geval van een risico op schending van artikel 3 van het EVRM, zoals vereist door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (*EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 50*) verwijst zij naar de bespreking onder het tweede middel.

Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze *“slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen”*. Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van supplettoire aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS 27 juni 2006, nr. 160.589).

Artikel 62, eerste lid, eerste zin, van de vreemdelingenwet bepaalt dat *“de administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed”*. Daargelaten de vraag of deze bepaling wel een motiveringsverplichting oplegt die niet minder streng is dan deze voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, – zodat de bestreden beslissingen derhalve niet zou vallen onder de toepassing van laatstgenoemde wet – kan hoogstens worden besloten dat de in artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalde vormvereiste dezelfde draagwijdte heeft als de motiveringsplicht die de wet van 29 juli 1991 oplegt. Aangezien hiervoor is vastgesteld dat de voornoemde wet van 29 juli 1991 niet is geschonden, geldt eenzelfde vaststelling wat de schending van de in artikel 62 vervatte motiveringsplicht betreft.

Een schending van artikel 3 de voornoemde wet van 29 juli 1991, noch van artikel 62 van de vreemdelingenwet kan worden aanvaard.

In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Hij verduidelijkt dat indien een staat de verantwoordelijkheid neemt om een uitgeprocedeerde persoon uit te wijzen naar een land waar, volgens bepaalde rapporten, deze personen in het algemeen onmiddellijk worden gearresteerd, ondervraagd en eventueel gefolterd, ze het risico lopen op een veroordeling door het EHRM. Het risico op een mensonwaardige en vernederende behandeling in het land naar hetwelke men wordt uitgewezen volstaat, volgens verzoeker, om het land van opvang, dat het initiatief neemt tot die uitwijzing, schuldig te bevinden aan een ernstige schending van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet verzoeker doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggestuurd, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

In casu weze het opgemerkt dat verzoeker zich beperkt tot het algemeen verwijzen naar het hierboven besproken rapport van OSAR van 12 september 2011, die de veiligheidssituatie bespreekt in de Noord-Kaukasus en meer bepaald in Tsjetsjenië, Dagestan en Ingoesjetië. Hij past dit niet toe op zijn concrete situatie.

Zoals *supra* aangehaald heeft het CGVS reeds het reëel risico op een ernstige schade in het kader van de artikelen 48/4, § 2, a, b en c van de vreemdelingenwet onderzocht en werd deze analyse bevestigd door de Raad. Daarbij is de draagwijdte van artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet in zeer grote mate gelijklopend met de draagwijdte van artikel 3 van het EVRM. Artikel 3 van het EVRM biedt met zijn absoluut karakter nog een ruimere bescherming dan artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet in gevallen waarin bijvoorbeeld van de uitsluitingsclausule een toepassing zou zijn gemaakt, *quod non in casu*. Verzoeker laat zelf ook na aan te geven in welke mate de bescherming van artikel 3 van het EVRM het reeds gevoerde onderzoek naar artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet zou overschrijden.

Er weze bovendien opgemerkt dat de Raad in de loop van de eerste asielprocedure dit rapport reeds in zijn overweging heeft betrokken, met name bij de beoordeling van de Raad in het kader van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Zo blijkt uit het arrest van de Raad van 18 oktober 2012, n° 90 006 aangaande het beroep tegen de beslissing van het CGVS van 25 mei 2012 het volgende: *“verzoekende partij vergenoegt zich, steunend op “het verslag van Amnesty International 2010” en “het verslag van de OSAR van 12 september 2011”, te verwijzen naar de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen in de noordelijke Kaukasus en meer in het bijzonder in Tsjetsjenië, doch brengt geen concrete elementen aan die illustreren dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade met toepassing van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.”*

Waar verzoeker stelt dat verweerder het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet heeft onderzocht, herhaalt de Raad dat de verwijderingsmaatregel is genomen op grond van artikel 71/5 vreemdelingenbesluit. Uit de bewoordingen van dit artikel blijkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten waartoe de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist een politie maatregel is waar de administratieve overheid enkel een bepaalde situatie vaststelt zoals voorzien in oud artikel 51/8. Het feit dat een situatie van niet-inoverwegingname van een asielaanvraag wordt vastgesteld, volstaat voor het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten. Het onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM moet wel gebeuren op het ogenblik van de gedwongen uitvoering van het bevel.

Een schending van artikel 3 van het EVRM is niet aannemelijk.

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU